ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

VI ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗ-
ΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ VI ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Πρόλογος

Με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής (ΚΕ) των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων (ΣΚΔ), συγκαλείται η VI Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης έκτακτα στις αρχές Μάη του 2026, λόγω των προσφάτων εξελίξεων, οι οποίες επιβάλλουν επαναχάραξη πολιτικών, γραμμών δράσης και τρόπου δράσης της Οργάνωσης, με αυστηροποίηση της ενότητας στην δράση. Ήδη αυτή η ανάγκη είχε αποτυπωθεί στην V Συνδιάσκεψή μας, οπότε και ελήφθη η απόφαση για την επανασυγγραφή του Καταστατικού και για την εκπόνηση προγράμματος.

Οι *Θέσεις* χωρίζονται σε τρία μέρη: στο **πρώτο κεφάλαιο** γίνεται απολογισμός της δράσης μας από την V ως την VI Συνδιάσκεψη, στο **δεύτερο κεφάλαιο** αναλύονται οι διαμορφωμένες συνθήκες όπως αποτυπώνονται στην υφιστάμενη πολιτική στιγμή και στο **τρίτο κεφάλαιο** αναλύονται τα καθήκοντά μας το επόμενο διάστημα, ζητήματα γύρω από το ποιοτικό – πολιτικό περιεχόμενο του Προγράμματος των ΣΚΔ καθώς και η ανάλυση των γενικών πολιτικών αρχών πίσω από το σχέδιο νέου Καταστατικού που δημοσίευσε η ΚΕ των ΣΚΔ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο: *Απολογισμός της δράσης από την V έως την VI Συνδιάσκεψη των ΣΚΔ*

I. Η δράση της Οργάνωσης σαν σύνολο μπορεί να αποτιμηθεί μόνο μέσα από την εξέταση μίας σειράς παραγόντων, οι οποίοι δεν είναι άλλοι από την παρέμβασή μας στα κινήματα, η βελτίωση της ποιότητας της εσωοργανωτικής δουλειάς, η υλοποίηση των ευθυνών και καθηκόντων που όρισε η V Συνδιάσκεψη.

Παράλληλα, το διάστημα το οποίο εξετάζουμε με την διαδικασία της Συνδιάσκεψης είναι πιο διευρυμένο, αφού εξετάζεται και το διάστημα από την IV Συνδιάσκεψη, κάνοντας μία γενική επισκόπηση όλης της θητείας της Κεντρικής Επιτροπής, η οποία και αξιολογείται από την τήρηση των καταστατικών υποχρεώσεών της, την περιφρούρηση της Οργάνωσης και την προώθηση των Πολιτικών Αρχών και Στόχων αυτής.

Επιπρόσθετα, το γεγονός ότι για πρώτη φορά ύστερα από δύο χρόνια δράσης γίνεται μία εκτενής ανασυγγραφή του Καταστατικού της Οργάνωσης, αναγκάζει όλο το δυναμικό της – και ειδικά τους συντρόφους που βρίσκονται στις γραμμές της Οργάνωσης από την ίδρυσή της ή έστω από την Α΄ Συνδιάσκεψή της και μετά – να προσεγγίσει κριτικά όλη την ιστορία των ΣΚΔ.

Αυτές οι αναλύσεις δεν μπορούν να γίνονται με ελαφρότητα και προχειρότητα, και για τον λόγο αυτό απαιτείται ολοκληρωμένη αυτοκριτική και κριτική μέσα σε όλα τα επίπεδα της Οργάνωσης.

II. Η δράση των Οργάνων αξιολογείται σε κάθε περίπτωση από το κατά πόσο στάθηκαν ικανά να ανταπεξέλθουν στα καθήκοντα που επιβάλλουν τόσο οι καθημερινές εξελίξεις, όσο και η ιδιότητά τους ως Οργάνων των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων.

Ειδικότερα, η δράση των ΚΟΔ κατά το διάστημα από την V ως την VI Συνδιάσκεψη έδειξε αντικειμενικές δυνατότητες, καταφέρνοντας να προσεγγίσουν έναν κόσμο ειδικά στα νεολαιίστικα στρώματα.

Αναλυτικότερα, οι τακτικότερες συνεδριάσεις των ΚΟΔ κατάφεραν να οδηγήσουν σε ποιοτικό ανέβασμα της δράσης μας, ειδικά στην νεολαία. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι πρέπει να αποτελεί σημείο προβληματισμού για εμάς ότι άνω του 70% του δυναμικού προέρχεται πρώτιστα από νεολαιίστικα στρώματα (18-29 ετών), ενώ ο κύκλος των φίλων της Οργάνωσης επιβεβαιώνει αυτήν την δυναμική. Ιδιαίτερο παράδειγμα αποτελεί η ΚΟΔ Νεολαίας της Αχτίδας Αττικής, η οποία εξέδωσε και κλαδικές ανακοινώσεις, όπως λχ αυτή για τον κλάδο των Δικηγόρων σχετικά με τις προτεινόμενες αλλαγές στον Κώδικα Δικηγόρων.

Το μικρό δυναμικό της Οργάνωσης έχει σαν αποτέλεσμα να υπάρχουν σύντροφοι που δεν μπορούν να ενταχθούν άμεσα σε Κομματική Οργάνωση Δραστηριοποίησης, γεγονός που αποτελεί πρόβλημα και η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να λάβει αποφάσεις για την πρόληψη τέτοιων καταστάσεων.

Παράλληλα, οι ΚΟΔ δεν κατάφεραν να κινητοποιήσουν πλατύτερες λαϊκές

δυνάμεις σε κρίσιμες στιγμές του κινήματος, όπως λχ οι διαδηλώσεις για τα Τέμπη ή την διαδήλωση ενάντια στην Αμερικανο-ισραηλινή εισβολή στο Ιράν.
Την ίδια στιγμή, παρά το γεγονός ότι η τακτικοποίηση των συνελεύσεων των ΚΟΔ μπορεί να μην επιτεύχθηκε ακόμα στο επιθυμητό επίπεδο (όπως αυτό καθορίστηκε από την V Συνδιάσκεψη), αξίζει να σημειωθεί ότι πραγματοποιήθηκε έστω σε έναν βαθμό και έχει επιφέρει ήδη κάποια αποτελέσματα τα οποία και πρέπει να μελετηθούν αναλυτικά.

Την ίδια στιγμή, η δράση των Δευτεροβάθμιων Οργάνων διακρίνεται από αδυναμίες που σχετίζονται με το σταθερά διαπιστωμένο πρόβλημα της μικρής ανάπτυξης του οργανωτικού δυναμικού. Οι αδυναμίες αυτές αφορούν κυρίως σε στάσεις αναβλητικότητας και υποτίμησης της αξίας της Οργανωμένης δράσης, σε έλλειψη τακτικότητας των συνελεύσεων και των διαδικασιών. Επιβεβαιώθηκε πλήρως και στο 100% η Μαρξιστική – Λενινιστική θέση ότι τα όργανα της Οργάνωσης/Κόμματος που εκκινούν πρωτοβουλίες και δράσεις είναι τα όργανα της Βάσης και όχι ενδιάμεσοι «σωλήνες» στελεχικών ανόδων. Παράλληλα, οφείλει να αναγνωριστεί ότι σημαντικό ρόλο σε αυτή την αδυναμία διαδραμάτισε και η καταστατική ύπαρξη δύο παράλληλων οργάνων (Αχτίδες και Κλαδικά Συμβούλια). Μέτρα διόρθωσης του ζητήματος αυτού παρουσιάζονται στο Σχέδιο Νέου Καταστατικού και στο 3ο Κεφάλαιο των Θέσεων.

Η Κεντρική Επιτροπή, εκπλήρωσε με επιτυχία τα καθήκοντά της ως καθοδηγητικό κέντρο της Οργάνωσης, προχωρώντας στην εκπόνηση σωστής πολιτικής γραμμής μεταξύ της IV και της VI Συνδιάσκεψης, λαμβάνοντας υπόψη πάντα τις αποφάσεις που ελήφθησαν στα πλαίσια των ανώτατων συλλογικών διαδικασιών. Παρά την επιτυχία της αυτή, δεν κατάφερε να επιτύχει ολοκληρωτικά τους στόχους που τέθηκαν στην IV και V Συνδιάσκεψη, και ειδικά τους στόχους που σχετίζονται με την μαζικοποίηση της Οργάνωσης αλλά και αυτούς που αφορούν στην ποιοτική βελτίωση της δράσης της. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα όλων αποτελεί η μη-τακτική πραγματοποίηση των συνελεύσεων, οι απουσίες μελών της ΚΕ από την τελευταία Συνδιάσκεψη. Την ίδια στιγμή, παραμένουν αδυναμίες στην διοργάνωση των Συνδιασκέψεων και των συνελεύσεων.

Η συνδικαλιστική δράση των ΣΚΔ δεν πέτυχε τους στόχους που είχαν τεθεί από την IV και V Συνδιάσκεψη. Η Δημοκρατική Τάση σε συλλόγους και σωματεία δεν έχει συγκροτηθεί ολοκληρωμένα, γεγονός που οφείλεται πρώτιστα σε στάσεις ηττοπάθειας. Αυτό έχει οδηγήσει την οργάνωση να γίνεται «ουρά» άλλων δυνάμεων στο κίνημα, εκφράζοντας πρώτα και κύρια συμφέροντα άλλων δυνάμεων, συμφέροντα τα οποία είναι μικροπολιτικά – κομματικά (ειδικά καθώς βρισκόμαστε σε μία προεκλογική περίοδο). Για ζητήματα όπως αυτό θα πρέπει η Συνδιάσκεψη να λάβει αποφάσεις, ακόμα και αποφάσεις που επιφέρουν πολιτικό και οργανωτικό κόστος.

Η Φωνή της Αλήθειας ως Όργανο της Κεντρικής Επιτροπής κατάφερε να γίνει σημείο αναφοράς, με την έννοια ότι κατέστη το έντυπο στο οποίο προβάλλονται οι απόψεις της ΚΕ για μία σειρά ζητήματα, χωρίς να μένει αναπάντητο το οτιδήποτε. Το τελευταίο διάστημα, η ΦτΑ κατάφερε να ασχοληθεί με πλατιά ζητήματα της εργασιακής – εργατικής καθημερινότητας, όπως το ταξικό έγκλημα στην «*Βιολάντα*», η προβολή της Οργανωτικής γραμμής για τις κινητοποιήσεις της 28ης Φλεβάρη, η ανάλυση για την απεργία της 6ης Φλεβάρη, η ανάλυση για το ζήτημα στο Ιράν. Παράλληλα, η ΦτΑ δικαίωσε έμπρακτα τον ρόλο της ως Όργανο της ΚΕ και με την δημοσίευση της ανακοίνωσης της ΚΟΔ Νεολαίας Αττικής για τον νέο Κώδικα Δικηγόρων κ.α. Την ίδια στιγμή, η δημιουργία ενός σταθερού κύκλου φίλων της Οργάνωσης που προμηθεύεται τακτικά την ΦτΑ είναι ένα θετικό βήμα που δημιουργεί ενδείξεις και προϋποθέσεις για επόμενα βήματα που μπορούν να μετρηθούν. Στόχος προς κατάκτηση ακόμα παραμένει η αναβάθμιση της ΦτΑ σε λαϊκό βήμα με σεβασμό στην Οργανωτική περιφρούρηση, αλλά και η τακτικότερη αρθρογραφία των μελών των ΣΚΔ στην ΦτΑ.

III. Στο διάστημα που πέρασε η Οργάνωση μέτρησε βήματα στο ζήτημα της αλληλεπίδρασης με πλατύτερες λαϊκές μάζες μέσα από κλαδικές συσκέψεις. Αυτό είναι θετικό βήμα, το οποίο πρέπει να συνεχιστεί. Εκτιμάται ότι υπάρχουν ακόμη μεγαλύτερα περιθώρια βελτίωσης δράσης, συσπείρωσης πλατιών δημοκρατικών λαϊκών δυνάμεων. Οι δυνάμεις αυτές μπορούν να εντοπιστούν σε πολλούς χώρους, τόσο πολιτικά όσο και επαγγελματικά. Δεν μπορεί η παρέμβασή μας να διακρίνεται από μηχανιστικές αντιλήψεις, οι οποίες βάζουν τον εργαζόμενο λαό ή διάφορα πρωτοπόρα μέρη αυτού σε «κουτάκια» ή θέτουν ορισμένα απόλυτα κριτήρια των οποίων η πλήρωση ελέγχεται όπως συμπληρώνεται μία φόρμα.

Την ίδια στιγμή, πρόσφατες εξελίξεις που σχετίζονται με την κατάσταση στην διεθνή ιμπεριαλιστική αλυσίδα, όπως η ιμπεριαλιστική εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράν και ο πόλεμος που ακολούθησε και διευρύνεται (ζητήματα που αναλύονται στο δεύτερο κεφάλαιο του παρόντος), γεννούν σημαντικές δυνατότητες παρέμβασης στις κοινωνικές ομάδες εκείνες - και ειδικά τα στρώματα της νεολαίας – που πλήττονται περισσότερο από τον μιλιταρισμό και τον ιμπεριαλισμό ως ανώτατο στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού. Η Συνδιάσκεψη θα κληθεί να παρουσιάσει πρακτικές και ουσιαστικές πρωτοβουλίες παρέμβασης ακριβώς σε αυτά τα στρώματα. Είναι ακόμη σημαντικό να δημιουργηθεί μία λαϊκή αντιφασιστική ρωγμή με σαφές πολιτικό στίγμα, η οποία ρωγμή και θα δημιουργήσει εκείνες τις προϋποθέσεις για να σχηματιστεί ένα ορμητικό ρεύμα ικανό να αντισταθεί στα καπιταλιστικά-ιμπεριαλιστικά σχέδια.

Σημαντικό πεδίο παρέμβασης αποτελεί και το αντιφασιστικό κίνημα. Πρώτο καθήκον των ΣΚΔ είναι να οριοθετήσουν το αντιφασιστικό κίνημα ως κίνημα πρώτα και κύρια αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό. Το καθήκον αυτό είναι ιδιαίτερο από την άποψη ότι ενώ η απεύθυνση θα πρέπει να είναι

αντικαπιταλιστική – αντιμπεριαλιστική στο περιεχόμενο, δεν μπορεί να απευθύνεται μόνο σε αντικαπιταλιστές – αντιμπεριαλιστές. Αλλιώς είναι υπαρκτός ο κίνδυνος να περιορίσουμε την παρέμβασή μας στα γνωστά μέλη και φίλους, μετρώντας μόνο πολύ μικρά βήματα.

Ακόμη πιο σημαντικό και επιτακτικό καθήκον με το οποίο πρέπει να ασχοληθεί ιδιαίτερα η Συνδιάσκεψη είναι ο πολιτικός απεγκλωβισμός εργαζόμενων και συμμάχων ανθρώπων τόσο από υφιστάμενους πολιτικούς χώρους, όσο και από νοοτροπίες «καναπέ» και ατομικισμού. Στην πραγματικότητα, η προσπάθεια αυτή αποτελεί προσπάθεια πρώτα και κύρια στο κοσμοθεωρητικό επίπεδο, προσπάθεια δηλαδή για προώθηση της επαναστατικής κοσμοθεωρίας μέσα από σειρά πρωτοβουλιών. Οφείλει να μας προβληματίσει ότι δεν υλοποιήθηκαν οι πρωτοβουλίες για την λειτουργία των Πολιτικών Σχολών, ειδικά εφόσον το σχέδιο μαθημάτων έχει εκπονηθεί. Και πρέπει να ληφθούν μέτρα για την διόρθωση αυτής της αδυναμίας.

IV. Την ίδια στιγμή, η έκδοση κειμένων αποτελεί σημαντική πρωτοβουλία που πρέπει να συνεχιστεί. Πλην των κειμένων των κλασικών, η εκδοτική πρωτοβουλία των ΣΚΔ πρέπει να συνεχιστεί και με βιβλία άλλων σοβιετικών στοχαστών που βρέθηκαν άμεσα ή έμμεσα στο στόχαστρο του Χρουστσωφικού– Μπρεζνιεφικού καθεστώτος, με στοχαστές άλλων χωρών, αλλά και με πρωτότυπα κείμενα των ΣΚΔ. Τα κείμενα αυτά μπορούν να αποτελούν τόσο δοκίμια κριτικής σε υφιστάμενες ιδεολογίες, αλλά και δοκίμια ανάπτυξης της πολιτικής πρότασης των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^{Ο}: *Οι υφιστάμενες συνθήκες και η πολιτική στιγμή*

V. Η αξιολόγηση της πολιτικής στιγμής κατά τρόπο επιστημονικό και τεκμηριωμένο αποτελεί ένα από τα βασικά καθήκοντα των Μαρξιστών – Λενινιστών. Η ανάλυση αυτή διαθέτει σε κάθε περίπτωση μία ιδιαιτερότητα. Η ιδιαιτερότητα αυτή έγκειται στο ότι ενώ εκτιμάμε την πολιτική στιγμή, δεν μπορούμε να αναλωθούμε στην εξέτασή της σαν μία «φωτογραφία» της στιγμής αυτής. Αντίθετα, χρειάζεται διαλεκτική και υλιστική μελέτη. Ο διαλεκτικός χαρακτήρας της μελέτης αυτής συνίσταται στην εξερεύνηση των αιτιών πίσω από την διαμορφωμένη πολιτική στιγμή. Μόνο εντοπίζοντας την διαδικασία διαμόρφωσης της υφιστάμενης πολιτικής στιγμής μπορεί κανείς να προχωρήσει σε έγκαιρες και έγκυρες προβλέψεις για τις πιθανές επόμενες εξελίξεις και να εκπονήσει εκτιμήσεις για τα καθήκοντά του στις συνθήκες αυτές. Την ίδια στιγμή, ο υλιστικός χαρακτήρας της ανάλυσης αυτής είναι που εξασφαλίζει τον ορθό εντοπισμό και χαρακτηρισμό των κινητήριων δυνάμεων στην κοινωνία, χωρίς να καταφεύγει σε ιδεαλιστικά ιδεολογήματα που ανάγουν σε κινητήριους παράγοντες «τις μάζες», «την νεολαία» κ.α. χωρίς να λαμβάνουν υπόψη την ταξική τους θέση ή σε άλλες περιπτώσεις απολυτοποιώντας θεωρητικές αρχές που σχετίζονται με την προσέγγιση αυτή. Αξίζει ακόμη να ενταθεί η διαπάλη με την θέση απόρριψης της έννοιας του επαναστατικού υποκειμένου και την εξύψωση του υποκειμενικού ατομικού παράγοντα.

Η ορθή αξιολόγηση της πολιτικής στιγμής απαιτεί ανάλυση αφενός των οικονομικών σχέσεων και αφετέρου εξέταση των όσων συντελούνται στην υπερδομή που στηρίζεται πάνω στις προαναφερθείσες οικονομικές σχέσεις. Και ενώ η Οργάνωση και η Συνδιάσκεψη δεν καλούνται να «ανακαλύψουν την Αμερική» εκ νέου μελετώντας τις οικονομικές συνθήκες, είναι αναγκαστικό να σκύψουμε πάνω από τις συνθήκες συνολικά, προσδιορίζοντας την διεύρυνση της βασικής αντίφασης στην εποχή του ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού. Κατόπιν της εξέτασης αυτής θα πρέπει να μελετώνται ζητήματα που σχετίζονται ιδιαίτερα με την κατάσταση στην διεθνή ιμπεριαλιστική αλυσίδα, όπως οι διαμορφωμένες σχέσεις εξάρτησης και ο προσδιορισμός της θέσης των χωρών στην αλυσίδα. Τέλος, χωρίς να υποτιμάται καθόλου η σημασία του θέματος αυτού, πρέπει να εξετάζονται οι σύνθετοι ιδεολογικοπολιτικοί μηχανισμοί των ιμπεριαλιστών, η δημιουργία ενώσεων, κομμάτων, συλλόγων κ.α. που γίνονται με αποκλειστικό σκοπό να ανακόψουν την δυναμική άνοδο της επαναστατικής διεξόδου, της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

VI. Στα πλαίσια αυτά είναι αναγκαίο να γίνει εξέταση πρώτα και κύρια των υφισταμένων οικονομικών σχέσεων, με σημείο αιχμής τις σχέσεις στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική αλυσίδα και τις ιεραρχήσεις στην βιομηχανική παραγωγή.

Συγκεκριμένα, αναγνωρίζεται ότι στον σύγχρονο καπιταλισμό, εντοπίζουμε εμβάθυνση των παραδοσιακών καπιταλιστικών οικονομικών σχέσεων, η οποία αποτυπώνεται από την ένταση της εξάρτησης των διαφόρων κλάδων δραστηριοποίησης καπιταλιστικών επιχειρήσεων (ψηφιακές πλατφόρμες κλπ) από

την βιομηχανική παραγωγή, όπου οι επιχειρήσεις υλικής παραγωγής ελαττώνονται ως απόρροια του υφιστάμενου ενδοαστικού ανταγωνισμού. Παράλληλα, σύγχρονα τεχνολογικά επιτεύγματα που εντοπίζονται στην Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, με κύριο την τεχνολογική της αυτονόμηση από τα δυτικά κέντρα για την παραγωγή συστημάτων «Τεχνητής Νοημοσύνης», αλλά και η στρατιωτική ανάπτυξη μαρτυρούν την ορθότητα της ανωτέρω αναφερόμενης θέσης.

Παράλληλα, το σύστημα των ευρωενωσιακών κυρώσεων κατά της Ρωσικής Ομοσπονδίας φαίνεται να γυρίζει «μπούμερανγκ», αφού με την εξέλιξη του πολέμου στο Ιράν και το κλείσιμο των στενών του Ορμούζ, το πετρέλαιο γίνεται ακριβότερο, σημειώνοντας τεράστια ποσοστά αύξησης ήδη από τις πρώτες ώρες της σύρραξης.

Η παραπάνω συνοπτική έκθεση γεγονότων μαρτυρά την πλήρη ηγεμονία της υλικής βιομηχανικής παραγωγής – το οποίο συνιστά αναφαίρετο στοιχείο του καπιταλιστικού συστήματος.

VII. Από τις αφετηρίες αυτές εκκινούν και οι σύγχρονες πολεμικές συρράξεις. Φυσικά η κάθε μία σύρραξη μπορεί να προσλαμβάνει διαφορετικά χαρακτηριστικά υπό ορισμένα πρίσματα, αλλά αυτό δεν αναιρεί ποτέ τα βασικά χαρακτηριστικά της.

Αυτή τη στιγμή υφίστανται δύο ενεργά μέτωπα πολέμου: το πρώτο είναι η Ουκρανία και το δεύτερο είναι η Μ. Ανατολή.

Το ουκρανικό είναι σύνθετο ζήτημα καθώς ενώ από την μία είναι γεγονός ότι η ρωσική εισβολή είναι ιμπεριαλιστική, από την άλλη δεν μπορούμε να αρνηθούμε ή να παραβλέψουμε δύο ζητήματα τα οποία είναι ότι α) και τα δύο Κομμουνιστικά Κόμματα στην Ουκρανία (КПУ – СКУ-нУ) τάσσονται υπέρ της Ρωσίας και β) ότι το σύγχρονο καθεστώς της Ουκρανίας έχει εφαρμόσει σειρά ναζιστικών πρακτικών όπως η μαζική θανάτωση αμάχων από το 2014 (με βομβαρδισμούς στην περιοχή του Ντόνιετσκ), η συγκρότηση παραστρατιωτικών ναζιστικών ομάδων «μπαντιεριστών» και η είσοδός τους στον κρατικό μηχανισμό (όπως το διαβόητο «Τάγμα Αζόφ» ή η «ταξιαρχία Εντελβάις» που αντλεί το όνομα και το έμβλημά της από την ομώνυμη ταξιαρχία των ναζιστικών SS). Τα παραπάνω δεν αναιρούν τον χαρακτήρα της ρωσικής στρατιωτικής επιχείρησης στα εδάφη της Ουκρανίας και των Ρωσικών πληθυσμών στο ανατολικό τμήμα αυτής, στην κοιλάδα του Ντονμπάς και αλλού, όμως είναι ενδεικτικά ορισμένων υπαρκτών προβλημάτων στην περιοχή.

Σε ό,τι αφορά τον πόλεμο στην Μ. Ανατολή που ξεκίνησε με την ιμπεριαλιστική εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράν. Η προσπάθεια ελέγχου των πετρελαϊκών πηγών από τους Αμερικανούς ιμπεριαλιστές στην πραγματικότητα στοχεύει στον περιορισμό των εμπορικών σχέσεων του Ιράν με την ΛΔ Κίνας και την Ρωσία. Είναι, δηλαδή, μέρη του ευρύτερου ανταγωνισμού που διαμορφώνεται μεταξύ των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, των δύο πόλων (Δύση - Ευρασία). Πρέπει να καταστεί ξεκάθαρο, ωστόσο, ότι αυτή η ανάλυση, η οποία και τονίζει και καταδεικνύει στον δέοντα βαθμό τον ρόλο των ΗΠΑ στις εξελίξεις στο Ιράν, δεν πρέπει να χρησιμεύσει στην εισαγωγή μίας νοοτροπίας «αθώωσης» του θεοκρατικού ισλαμικού καθεστώτος. Τουναντίον, πρέπει να αποτελέσει βήμα για

την πραγμάτωση του συνθήματος: *ούτε Σάχης, ούτε Θεοκρατία – πάλη για του λαού την ελευθερία*. Οι κομμουνιστές στο Ιράν έχουν δώσει τεράστιες μάχες ενάντια στην ισλαμική χούντα και θα συνεχίσουν να δίνουν και στο επόμενο διάστημα.

Πέραν των παραπάνω ενεργών μετώπων, υφίστανται και μία σειρά από μέτωπα τα οποία δεν είναι ενεργά τώρα, αλλά κινδυνεύουν να οδηγήσουν σε συρράξεις. Ορισμένα από αυτά είναι στην νοτιοανατολική Ασία (η κατεχόμενη από τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές νήσος της Ταϊβάν), η Κορεατική χερσόνησος, αλλά και το νησί της Κύπρου – όπου πρόσφατα είδαμε ιδιαίτερη κινητικότητα με πρόσχημα τον πόλεμο στο Ιράν.

VIII. Εκτός των παραπάνω αναλυθέντων ζητημάτων θα πρέπει στην ανάλυση της τρέχουσας συγκυρίας να εστιάσουμε και σε ζητήματα της υπερδομής και ειδικότερα σε δύο ζητήματα πιο συγκεκριμένα. Το πρώτο εξ αυτών είναι το ζήτημα τις ιδεολογικής διάστασης της υπερδομής. Στην σημερινή περίοδο παρατηρείται ιδιαίτερα το φαινόμενο της έντασης της θανατοπολιτικής και της αντιπολιτικής και των διαφόρων εκφάνσεών της. Για παράδειγμα βλέπουμε άνοδο των μιλιταριστικών αφηγημάτων περί «ευγενούς θυσίας» κλπ, ενώ παράλληλα τα ΜΜΕ προσπαθούν να περάσουν μία γραμμή η οποία συγκαλύπτει την σχέση εξάρτησης της Ελλάδας από τις ΗΠΑ πίσω από το μύθευμα των «κοινών εχθρών» των δύο χωρών.

Σε αυτήν ακριβώς την βάση είδαμε να στοχοποιούνται διεθνώς διακεκριμένες προσωπικότητες άλλοτε ως εχθροί του Ισραήλ, άλλοτε ως «οπαδοί του Ιρανικού καθεστώτος».

Σε αυτόν τον χορό «σιγοντάρει» και ο ρεφορμισμός, ο οποίος και προωθεί το αφήγημα των ενιαίων εθνικών συμφερόντων, προσπαθώντας να βάλει στον πάγο την ταξική πάλη. Γιατί, το αφήγημα ότι ο ελληνικός λαός έχει συμφέροντα που απειλούνται από την τουρκική επεκτατικότητα, στην πραγματικότητα εκεί ακριβώς αποσκοπεί. Τον ίδιο ρόλο επιτελούν και στο διεθνές κίνημα, προσπαθώντας να γίνουν διαιτητές που θα κηρύσσουν έναρξη και λήξη διεθνών forum και προχωράνε σε τρομακτικά (ηθελημένα) εσφαλμένες αναλύσεις για την διεθνή κατάσταση και την σχέση χωρών. Για παράδειγμα, είναι γνωστή η θέση του «ΚΚΕ» ότι όλες οι χώρες είναι ιμπεριαλιστικές εφόσον είναι καπιταλιστικές, ή ορθότερα μη-σοσιαλιστικές. Η ανάλυση αυτή στηρίζεται στο επιχείρημα της μετεξέλιξης του ιμπεριαλισμού της λενινιστικής περιόδου σε μία μετα-λενινιστική εποχή. Κατά την ανάλυση αυτή, οι σχέσεις εξάρτησης έχουν αρθεί και αντικατασταθεί από σχέσεις «αμοιβαίας αλληλεξάρτησης». Έτσι, εφόσον μία χώρα δεν υιοθετεί τον σοσιαλισμό κρίνεται αναπόφευκτα ως ιμπεριαλιστική. Το ζήτημα με την ανάλυση αυτή έγκειται αφενός στο ότι δεν εξετάζει τις αντικειμενικές συνθήκες που είναι διαμορφωμένες σε κάθε χώρα. Λόγου χάρη, αυτή η ανάλυση λέει ότι η Παλαιστίνη είναι ιμπεριαλιστική ή έχει ιμπεριαλιστές γιατί έχει διαμορφωμένη αστική τάξη με υπερπόντια συμφέροντα. Όμως, πώς ακριβώς υπάρχει αστική τάξη στην Παλαιστίνη όταν μετά από 80 χρόνια σιωνιστικής κατοχής έχουν διαλυθεί όλες οι μεγάλες παραγωγικές μονάδες και σχεδόν το σύνολο των μικρότερων; Είναι άλλο πράγμα να περιγράφει κανείς ότι

υπάρχουν Παλαιστίνιοι αστοί (κατά κύριο λόγο εκτός Παλαιστίνης) που ενδεχομένως έχουν συμφέροντα από ιμπεριαλιστικές εξελίξεις και άλλο πράγμα να πούμε ότι μία χώρα που δεν έχει ουσιαστικό έλεγχο εδαφών, έχει διαμορφωμένη αστική τάξη σε τέτοιο βαθμό που να καθίσταται ικανή να εξαρτά – έστω και μερικώς και υπό την αίρεση της αλληλεξάρτησης – άλλες δυνάμεις.

Ιδιαίτερο ζήτημα της ιδεολογικής διάστασης της υπερδομής είναι και το θέμα του πολιτισμού. Η παραγωγή μαζικού φθηνού και κενού πολιτισμού είναι μία τεχνική που επεκτείνεται, μέσω των ΜΜΕ, των ΜΚΔ και ειδικότερα πλατφορμών όπως το TikTok. Η νοοτροπία αυτή, του «σύντομου σχολίου», της «μη ανάλυσης» και «μη ανάπτυξης επιχειρημάτων» οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην ελάττωση του πολιτικού λόγου και επιχειρήματος. Εκεί ακριβώς είναι και η στόχευση της Αστικής Τάξης. Την ίδια στιγμή, η σύγχρονη κουλτούρα της μαζικής παραγωγής δεν αποτελεί παρά καλλιτεχνική αποτύπωση της κυρίαρχης θανατοπολιτικής. Μέσα από αυτήν προβάλλονται οι αξίες της αποκτήνωσης, της μείωσης της αξίας της ζωής ιδιαίτερα των ευπαθών ομάδων ή όσων στο σύγχρονο σύστημα γνωρίζουν πιο έντονα την εκμετάλλευση και προωθώντας το ιδεολόγημα της ατομικής διεξόδου.

Παράλληλα, αξίζει να σημειωθεί ότι η κουλτούρα της μαζικής παραγωγής προάγει έμμεσα και αξίες κατά της έννοιας της ανθρώπινης εργασίας, καθώς προσπαθεί να παρουσιάσει ως «καλλιτεχνικό προϊόν» κάτι το οποίο είναι αντικειμενικά μη-κοπιώδες στην παραγωγή, δεν αντικατοπτρίζει ιδανικά, αρχές και αξίες, αλλά αντίθετα την έλλειψη αυτών ή την υποταγή τους σε θολά νοήματα. Αξίζει να σκεφτεί εδώ κανείς ότι και η παραδοσιακή φασιστική τέχνη δεν υιοθέτησε ρεαλιστικές αλλά αντίθετα φορμαλιστικές μορφές, αγκαλιάζοντας ακόμα και ρεύματα του φουτουρισμού.

Το δεύτερο ζήτημα της ιδεολογικής διάστασης της υπερδομής, το οποίο και είναι ιδιαίτερο και σήμερα και διαχρονικά, είναι αυτό του εκπαιδευτικού συστήματος και του ρόλου που αυτό επιτελεί ως ιδεολογικό και προπαγανδιστικό μέσο στα πλαίσια της υφιστάμενης υπερδομής. Αποτελεί γεγονός ότι το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα είναι φτιαγμένο για να πνίγει την επαναστατική κοσμοθεωρία, για να βάζει τους μαθητές σε μεταφυσικά και ιδεαλιστικά καλούπια. Για παράδειγμα, σε φιλολογικά μαθήματα ανάγεται σε κανόνα ότι μέσα σε ένα κείμενο πρέπει να αποφεύγονται με κάθε θυσία οι αντιφάσεις. Στην πραγματικότητα, αυτός ο κανόνας στοχεύει αποκλειστικά ενάντια στην διαλεκτική και υλιστική προσέγγιση, που αποκαλύπτει ότι οι αντιφάσεις είναι εγγενές στοιχείο κάθε πράγματος που βρίσκεται στην φύση. Αυτή η διαπίστωση είναι που καταδεικνύει την ορθότητα της θεμελιώδους μαρξιστικής θέσης ότι «*η ιστορία όλων των ως τώρα κοινωνιών είναι ιστορία ταξικών αγώνων*». Σε άλλα μαθήματα προωθούνται από νεαρή ηλικία μεταφυσικές ή ιδεαλιστικές θεωρίες, ενώ μαθήματα όπως αυτό των θρησκευτικών ενισχύουν την μεταφυσική – ΙΔΕΑΛΙΣΤΙΚΉ κατεύθυνση.

IX. Πλάι σε όλα αυτά, το αστικό κράτος έχει εξαπολύσει μία νέα επίθεση κατά των λαϊκών ελευθεριών και δικαιωμάτων στην εργασιακή ζωή. **Στο δημόσιο**, το νέο δημοσιοϋπαλληλικό δίκαιο επαναθεσπίζει μορφές ιδιώνυμων αδικημάτων,

στοχεύοντας πρώτα και κύρια τους κομμουνιστές που εργάζονται στον δημόσιο τομέα. Την ίδια στιγμή, το σύστημα των αξιολογήσεων στην εκπαίδευση εντείνεται, με το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης να αξιοποιεί όλο το νομοθετικό οπλοστάσιο που διαθέτει. Ειδικά για τις αξιολογήσεις των εκπαιδευτικών και την στάση του κινήματος αξίζει να γίνει μία ιδιαίτερη μνεία. Εκτιμάται πως είναι εσφαλμένη η ανάλυση που λέει ότι η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει ένα ανθρωποκυνηγητό κατά όσων απεργούν, υπό το πρίσμα ότι αυτό δεν καλύπτει το σύνολο της πραγματικότητας. Είναι γεγονός ότι οι απεργοί διώκονται, όπως έχουμε δει και σε πολλές περιπτώσεις και ειδικά στον Πειραιά. Όμως, αυτές οι διώξεις συντελούνται κατ' απόλυτη εφαρμογή του νομικού οπλοστασίου που η σημερινή κυβέρνηση θέσπισε, πατώντας πάνω στα ευνοϊκά πλαίσια που είχαν δημιουργήσει και οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Παράλληλα, είναι αναγκαίο να καταδεικνύουμε τον ρόλο του ρεφορμισμού, ο οποίος όταν περνούσαν όλα αυτά έλεγε «ας περάσουν και θα μείνουν στα χαρτιά». Και τώρα πια έχουν καταστεί νόμοι που δεν μένουν στα χαρτιά, αλλά αντίθετα εκπαιδευτικοί διώκονται για την διατύπωση γνώμης, την συμμετοχή στην απεργία. Αυτά όλα πρέπει να τα καταδεικνύουμε, για να είναι σαφής ο ρόλος της κάθε δύναμης. Είναι σημαντικό η απεργία ενάντια στην αξιολόγηση να συνεχιστεί με ένταση και με μαζικοποίηση, αλλά να συνδυαστεί και με άλλες παρεμβάσεις ώστε να μπορέσει να ανατραπεί το νομικό πλαίσιο, το λαϊκό κίνημα να καταφέρει να πιέσει αποτελεσματικά το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης.

Στον **ιδιωτικό τομέα**, οι εργαζόμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι με μία διπλή απειλή. Αφενός, την ύπαρξη του νομικού πλαισίου εκείνου που είναι απόλυτα ταγμένο με την αστική τάξη, όπως και θα ήταν αναμενόμενο στα σημερινά πλαίσια. Παράλληλα, όμως, υφίσταται και ένα συντεταγμένο δίκτυο παρακρατικής μορφής, το οποίο περιλαμβάνει γνωστά πολιτικά κέντρα και παρέμβαση στην δικαιοσύνη, συχνά ανατρέποντας ακόμη και σχετικά προοδευτικές αποφάσεις που μπορεί να έχουν εκδοθεί από κάποιους δικαστές. Εκτός αυτών, υπάρχει και το κλασικό δίκτυο παρακρατικής τρομοκρατίας που επιστρατεύει διαφόρων ειδών λούμπεν στοιχεία. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο εντείνεται η εκμετάλλευση, βαθαίνει το ταξικό χάσμα.

Στους κλάδους της **αυτοαπασχόλησης** (και με αυτό εννοείται η πραγματική αυτοαπασχόληση και όχι όσοι εργάζονται με «μπλοκάκι» κοκ) παρατηρείται ένταση της κυβερνητικής επίθεσης. Τα μεγάλα κέντρα πλουτισμού και αστικά στρώματα επιδιώκουν την κατάργηση της πραγματικής αυτοαπασχόλησης και την ένταξη των σημερινών αυτοαπασχολούμενων σε σχέσης εξαρτημένης εργασίας, αλλά με όρους αυτοαπασχόλησης. Για τον λόγο αυτό προωθούνται σχέδια νόμων όπως ο νέος κώδικας δικηγόρων, ο οποίος διαμορφώνει τέτοιες συνθήκες που καθιστά ασύμφορη την άσκηση του επαγγέλματος σε συνθήκες μη-εξαρτημένης εργασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο: *Η κοσμοθεωρητική σύλληψη γύρω από την επαναθεμελίωση του κινήματος της Κομμουνιστικής Συνέπειας.*

X. Το σχέδιο Νέου Καταστατικού των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων παρέχει επαρκείς κατευθύνσεις για την πρακτική δουλειά της Οργάνωσης στην παρούσα περίοδο. Θέτει ζητήματα όπως η διάταξη και καταμερισμός δυνάμεων, η καθημερινή λειτουργία της Οργάνωσης και οι ευθύνες των Οργάνων. Πλάι σε αυτά τα πρακτικά καθήκοντα το Καταστατικό οφείλει να εκπληρώνει και ορισμένα πολιτικά καθήκοντα, να θέτει κάποιες ελάχιστες βάσεις που θα δεσμεύουν τόσο το Πρόγραμμα των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων που είναι υπό διαμόρφωση, αλλά και την δράση όλων των Οργάνων των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων.

XI. Πέραν όλων των προαναφερθέντων, το σχέδιο νέου Καταστατικού διέπεται από κάποιες γενικές αρχές που χαρακτηρίζουν την Μαρξιστική – Λενινιστική παράδοση. Η πρώτη εξ αυτών αφορά στην δομή της Οργάνωσης, ως σημείο πολιτικής συνένωσης των πρωτοπόρων μερών του προλεταριάτου. Ως οργάνωση που αποτελεί μέρος της εξωκοινοβουλευτικής κομμουνιστικής αριστεράς, οφείλουμε να αναλύσουμε ποια είναι εκείνα τα ποιοτικά χαρακτηριστικά που μας διέπουν. Για παράδειγμα, η απόρριψη νοοτροπιών «μπουλουκιού» και χαώδους δράσης πρέπει να αποτελεί έναν από τους πρωταρχικούς μας στόχους, όπως και η απόρριψη του υπερβολικού συγκεντρωτισμού. Φυσικά και η σύσταση, συγκρότηση και λειτουργία Οργάνων δεν μπορεί να θεωρείται αυτοσκοπός, αλλά παραμένει πάντα στόχος, καθώς μέσω αυτών ελέγχεται η λειτουργία της Οργάνωσης, καταμερίζονται αρμοδιότητες και ευθύνες. Την ίδια στιγμή, χωρίς να προσφεύγει κανείς στον εμπειριοκριτικισμό, αξίζει να τεθεί το ερώτημα: τι ακριβώς κατάφεραν οι Οργανώσεις του «μπουλουκιού» ιστορικά; Ο Δημοκρατικός Συγκεντρωτισμός αποτελεί το μοναδικό νικηφόρο σύστημα και μέθοδο πολιτικής καθοδήγησης για την δράση. Το γεγονός ότι έχει κατασυκοφαντηθεί από την μέθοδο εφαρμογής του από ορισμένους φορείς του ρεφορμισμού – ρεβιζιονισμού δεν πρέπει να οδηγεί σε απόρριψη του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού, αλλά αντίθετα σε ανάγκη περιφρούρησής του.

Ειδικότερα ο Δημοκρατικός Συγκεντρωτισμός οφείλει να διαφυλάσσει τα δικαιώματα της μειοψηφίας, την δυνατότητα δημόσιας έκφρασης της διαφωνίας χωρίς να επιβάλλονται κυρώσεις για τον λόγο αυτό. Παράλληλα, πρέπει να οριοθετείται η διαφορά μεταξύ απλής έκφρασης διαφωνίας, συγκρότησης πλατφόρμας και φραξιονισμού. Η έκφραση διαφωνίας από μεμονωμένα μέλη, ή ακόμα και η συγκρότηση πλατφόρμας για έκφραση ειδικών διαφωνιών, δεν μπορεί να αποτελεί έννοια ταυτόσημη με αυτήν του φραξιονισμού, ειδικά εφόσον διαφέρουν στο ποιοτικό στοιχείο. Η συγκρότηση «φράξιας» σημαίνει ουσιαστικά την συγκρότηση οργανωμένης ομάδας μέσα στην Οργάνωση, με δικά της Όργανα, δική της πολιτική γραμμή κ.ο.κ. Για τον λόγο αυτό και κρίνεται στο σχέδιο νέου Καταστατικού πως ο φραξιονισμός αποτελεί διαβρωτικό φαινόμενο. Η έκφραση διαφωνιών – τόσο από μεμονωμένα μέλη όσο και από ομάδες μελών – πρέπει να προστατεύεται

καταστατικά και η Συνδιάσκεψη με τις αποφάσεις της θα πρέπει να λάβει μέτρα ώστε αυτό να πραγματώνεται.

XII. Την ίδια στιγμή, η ενίσχυση της αυτενέργειας, όπως ορθά τίθεται από το άρθρο 5 του προτεινόμενου σχεδίου καταστατικού έρχεται να απαντήσει σε συμπεριφορές που βλέπουμε από εκπροσώπους ορισμένων πολιτικών χώρων σε σωματεία, συνελεύσεις και αλλού. Το μέλος των ΣΚΔ είναι πρώτα και κύρια *πολιτικά χειραφετημένο*, δεν χρειάζεται πατερναλιστικές καθοδηγήσεις για να δράσει εντός του χώρου παρέμβασης του. Όμως, το μέλος των ΣΚΔ δεσμεύεται από τις συλλογικές αποφάσεις των Οργάνων της Οργάνωσης, και προωθεί αυτή τη γραμμή.

Αυτό ακριβώς το γεγονός είναι που καθιστά αναγκαία την ύπαρξη του όρου της πολιτικής καθοδήγησης: όχι καθοδήγησης που θα επιβάλλει γραμμή ψήφου και στάσης των μελών των ΣΚΔ στα σωματεία, στις συλλογικότητες, στον τρόπο και στον τόπο δράσης, αλλά αντίθετα καθοδήγησης που θα ωθεί την κριτική σκέψη στο μέλος, θα δίνει την γενική πολιτική γραμμή.

XIII. Παράλληλα, η θέσπιση των βοηθητικών οργάνων, όπως τα Αχτίφ και τα Όργανα με Λαϊκή Συμμετοχή είναι πλήρως σύμφωνα και με την μαρξιστική – λενινιστική παράδοση, και με τις αναγκαίες αλλαγές στον τρόπο δράσης της Κομμουνιστικής Αριστεράς.

Ειδικά τα Αχτίφ, ως συμβουλευτικά μέσα για την πρακτική υλοποίηση των πολιτικών αποφάσεων των ΚΟΒ μπορούν να βοηθήσουν στην καλύτερη εκπόνηση αποφάσεων για τα πρακτικά ζητήματα, εμπλέκοντας τις πλατύτερες μάζες στην δουλειά αυτή, χωρίς όμως να καθορίζουν εξωοργανωτικές δυνάμεις την πολιτική γραμμή της Οργάνωσης.

Τα Όργανα με Λαϊκή Συμμετοχή είναι ένα ακόμη χαρακτηριστικό παράδειγμα πραγματικής δημοκρατικής λειτουργίας των ΣΚΔ. Η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να λάβει αποφάσεις για την αναβάθμιση τέτοιων Οργάνων, και να βοηθήσει στην ποιοτική βελτίωσή τους.

XIV. Σε ό,τι αφορά τον Κομματικό Τύπο, πέραν των όσων αναφέρονται στα άρθρα 19 και 20 του σχεδίου νέου Καταστατικού, η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να λάβει αποφάσεις σχετικά με την βελτίωση της αρθρογραφίας σε αυτόν, σε εξώθηση πλατύτερων δυνάμεων στην συγγραφή άρθρων και ανταποκρίσεων. Για να γίνει αυτό, πρέπει και τα ίδια τα μέλη των ΣΚΔ να δίνουν το θετικό παράδειγμα, αρθρογραφόντας τακτικά. Στην κατεύθυνση αυτή μπορεί να συμβάλλει και το να τεθεί ως στόχος η τακτικοποίηση της έκδοσης της ΦτΑ, η αύξηση των αριθμών σελίδων κοκ.

XV. Ειδικά για το ζήτημα της συμμετοχής στα κινήματα (αρ.21 σχεδίου νέου Καταστατικού), το σχέδιο νέου Καταστατικού θέτει ορισμένες γενικές αρχές παρέμβασης, με κύρια και βασικότερα χαρακτηριστικά α) την αυτενέργεια στην δράση χωρίς να οδηγείται σε συνολική πολιτική αυθαιρεσία του ατόμου και β) η συγκρότηση της Δημοκρατικής Τάσης ολοκληρωμένα ως διακριτό ρεύμα στα Σωματεία και τις Συλλογικότητες.

XVI. Το παραπάνω εξειδικεύεται σε ό,τι αφορά την παρέμβαση στα Σωματεία Εργαζομένων (αρ. 22), στους Φοιτητικούς Συλλόγους (αρ. 23), στους Επιστημονικούς Συλλόγους και τις Ενώσεις Αυτοαπασχολουμένων (αρ. 24), στα κινήματα των λαϊκών ελευθεριών (αρ. 25), στο κίνημα για την ειρήνη (άρ.

26) , στους πολιτιστικούς συλλόγους (αρ. 27).

Οι διορθώσεις που προτείνονται στο άρθρο περί Σωματείων Εργαζομένων είναι αναγκαίες, καθώς στο ισχύον καταστατικό αναπαράγεται μία φρασεολογία που ανήκει στον ρεβιζιονιστικό – ρεφορμιστικό χώρο. Η προτεινόμενη νέα καταστατική διάταξη, ακόμη, θέτει το ζήτημα της αντικαπιταλιστικής στάσης του μέλους των ΣΚΔ μέσα στα σωματεία και όχι της στάσης του Σωματείου συνολικά.

Αντίστοιχα, στους Φοιτητικούς Συλλόγους καθήκον των Συνεπών Κομμουνιστών είναι η δημιουργία ενός ρεύματος αντίστασης κατά του status quo και κατά των δυνάμεων που το υπηρετούν.

Αντίστοιχα, η διάταξη του αρ. 24, για την παρέμβαση στους Επιστημονικούς Συλλόγους και τις Ενώσεις Αυτοαπασχολουμένων, εκτιμά πως βασικό χαρακτηριστικό της παρέμβασης αυτής είναι η προώθηση των συμφερόντων των επιστημόνων και αυτοαπασχολουμένων αυτών που έχουν αντικειμενικό συμφέρον από την πολιτική πρόταση των ΣΚΔ. Αυτή η θέση αποτελεί θρίαμβο απέναντι σε παλαιότερες αντιλήψεις που υποτιμούσαν την αξία της επιστημονικής γνώσης, αναγνωρίζοντας πως υπάρχει μία προοδευτική μερίδα στην διανόηση που αποτελεί και σύμμαχο της εργατικής τάξης στην πάλη για την νέα κοινωνία.

Αντίστοιχα η παρέμβαση στα κινήματα των Λαϊκών Ελευθεριών, της ειρήνης και στους πολιτιστικούς συλλόγους προτάσσει τον αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα που προωθεί η ίδια η Οργάνωση.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος 3

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^{Ο}: *Απολογισμός της δράσης από την V έως την VI Συνδιάσκεψη των ΣΚΔ* 5

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^{Ο}: *Οι υφιστάμενες συνθήκες και η πολιτική στιγμή* 9

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^{Ο}: *Η κοσμοθεωρητική σύλληψη γύρω από την επαναθεμελίωση του κινήματος της Κομμουνιστικής Συνέπειας* 14